

גליון 454
שנה י' תשפ"א

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

צדקה תציל ממוות

יהודי אחד שהיה בעל צדקה גדול, הפליג פעם בספינה, בדרך פקדה את הים סערה עזה, והספינה וכל נוסעיה ירדו למצולות ים. רבי עקיבא שראה את היהודי טובע, בא לפני בית הדין כדי להעיד שהאיש טבע, וזאת כדי שאשת הטובע לא תישאר עגונה ויהי מותר לה להנשא לאיש אחר. בטרם הספיק בית הדין לדון בענין, זומנה לו הפתעה גדולה: האיש שטבע שהכל סברו שכבר אינו בין החיים, בא והתייצב לפני רבי עקיבא. שאלו רבי עקיבא בפליאה: האתה הוא זה שטבע בים? "כן", השיב האיש. "ומי העלה אותך מן הים" הוסיף רבי עקיבא לתמוה. ענה האיש: "צדקה שעשיתי, היא שהעלתי מן הים". שאל רבי עקיבא ומנין אתה יודע זאת? סיפר האיש: כשירדתי למצולות ים, שמעתי קול רעש גדול שהשמיעו גלי הים, אמר גל לחברו "הבא נרוץ ונעלה מן המצולות את האיש הזה, שעשה צדקה כל ימיו - ואכן העלוני הגלים וניצלתי.

שמע רבי עקיבא את הדברים ואמר: ברוך אלקים אלקי ישראל, שבחר בדברי תורה ובדברי חכמים שדברי תורה ודברי חכמים קיימים לעד, לעולמי עולמים, שנאמר (קהלת י"א - א') "שלח לחמך על פני המים... ברוב הימים תמצאנו", ועוד נאמר (משלי י' - ב') "וצדקה תציל ממוות".

(מדרש קהלת רבא י"א א')

פרשת השבוע

ואתה הקרב אליך את אהרן

(כ"ח - א')

מסופר על הרה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א, שפעם בשמחת תורה בשעה שבחורי הישיבה בראדין רקדו בהקפות עם ספרי התורה בהתלהבות רבה, ביקשו כמה מהתלמידים להרים את רבם הדגול והנערץ ולרקוד עמו בשמחה של מצוה כשהוא נישא על כתפיהם. אולם החפץ חיים סירב בתוקף להיענות לבקשת הבחורים לרכוב על כתפיהם. בתום ההקפות הסביר זאת החפץ חיים לתלמידיו, עליכם לדעת שאין זו מדה נאותה להרים בן אדם לגובה רב יותר ממה שהוא מגיע בעמידה טבעית שלו, ורמזו לדבר מצינו בדברי הכתוב בפרשת תצוה שנאמר שם "ואתה הקרב אליך את אהרן" ולא נאמר "ואתה הרם את אהרן". מכאן נמצינו למדים שאנו מצווים מן התורה לקרב אלינו את אחינו בני ישראל בכל הזדמנות, אך אין כל מצוה לרומם ולנשא אותם שלא לצורך.

ושכנתי בתוך בני ישראל

(כ"ט מ"ה)

מסופר על הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א. שבהיותו ילד קטן, ניגש אליו חסיד אחד ואמר לו: נפתלי הנני נתן לך זהוב אחד ואמור לי איפוא

דירתו של השם יתברך. מיד השיב לו הילד נפתלי: הנני נתן לך שני זהובים ואמור לי איפוא אינה דירתו.

חונתי את אשר אחון (ל"ג - י"ט)

אף על פי שאינו הגון (ברכות ז)

מעשה בעשיר אחד שהיה נוסע אל הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א, וכדרך חסידים היה משאיר בכל פעם פדיון. פעם אחת כשבא אל הרבי לא מצאו בביתו. והרבנית אמרה שבעלה נסע אל הרבי שלו. מה? תמה העשיר גם לרבי יש רבי? כן, ענתה הרבנית. הוא נסע אל המגיד הגדול ממעזריטש זיע"א. חשב העשיר בליבו, אם כן למה לי לנסוע אל התלמיד? אסע אף אני אל הרבי של ר' זושא. ומאז שהתחיל לנסוע למעזריטש, החלו נכסיו להידלדל. במר נפשו חזר אל רבי זושא מהאניפולי ושאל: מפני מה כשהייתי נוסע אל כבודו היו נכסי מוצלחים. ואילו כשהתחלתי לנסוע אל המגיד ממעזריטש התחלתי להפסיד? אמר לו רבי זושא: אומר לך, באמת אני איני רבי אלא יהודי פשוט כמון, כשאתה היית נתן פדיון ליהודי פשוט, גם הקב"ה נתן ליהודי פשוט. אך כשאתה התחלת לבדוק למי אתה נתן, אף הקב"ה התחיל לבדוק למי הוא נתן.

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 6:12 ת"א: 6:14 ר"ת: 6:50

זמני כניסת השבת

ירושלים: 4:59 ת"א: 5:14

והתחיל לשוחח עמו בדברי תורה, נדהם להיווכח שבחור זה אינו יודע מאומה, לא תלמוד לא מקרא, אמנם הוא ירא שמים עד למאד, אך ללא כל ריח של תורה. רבי ישעיה אינו יכול להבליג על רגשותיו והוא מתמה בקול, "בחור ישיבה כל השנים, ואינו יודע יותר מצורת האותיות". ברוך מרדכי שומע את הדברים ונענה כדרכו: "וכי האשמה תלויה בי, שלא נתברכתי בכשרונות? ברוך שעשני כרצונו". ראה רבי ישעיה את תמימותו וברוב רחמיו הציע לו להיות למשמש בית מדרשו, ובשכר זה יאכל על שולחנו וידאג לכל צרכיו, ברוך מרדכי שמח על ההצעה והודה לרב בהכנעה ובנשיקת כף ידיו. רבי ישעיה שידך לברוך מרדכי כלה יתומה עניה שהסכימה לקחת בחור ירא שמים אף שאינו תלמיד חכם, ובחנותו השתתפו לכבודו של רבי ישעיה כל גדולי ירושלים, והגה"צ רבי ישעיה בורנשטיין שנתכבד בסידור הקידושין, שימח את החתן - כלה במשך כמה שעות, כאילו היו ילדיו.

ביום י"א מרחשון תרכ"ז נסתלק הגה"ק רבי ישעיה ברדקי לשמי מרום, ברוך מרדכי נשאר ללא משען, ולאחר שהתייעץ עם אשתו החליט כי אין לפניהם ברירה והוא חייב לחפש מקצוע שממנו יתפרנס. בפרוטות האחרונות שנשארו לו קנה לו את ה"ציוד" המלא - מקל וחבלים על שכמו וארבעה פחים, ומידי יום ביומו היה שואב מים ומביאם לבתי הלקוחות, שנים רבות עסק במלאכה זו, אך את מנהגו לא עזב: רק שלש שעות ביום עסק במלאכה, ואת שארית זמנו היה מבלה בבית המדרש, יושב לו במקום קבוע ומתנוועע על גבי כל ספר הבא לידו: לפעמים גמרא, לפעמים ספר "שאגת אריה ולפעמים ספר תהלים. דבר אחד חרה להם לבני הזוג כל הימים, מדוע סירב הגה"ק רבי יהושע לייב דיסקין זיע"א להשתמש בו בתור שואב מים, ואמר: "ברוך מרדכי לא יביא את המים לבתינו", באחד הימים פגשה זוגתו שידעה על שברון לבו של בעלה התמים את הרבנית מבריסק, ניגשה אליה והביע את מר ליבה בפניה: "בעלי עדיין מגיע לצדקתם של שואבי המים האחרים - ומדוע הנכם מסרבים להעסיקו כשואב המים בביתכם?" הרבנית ששמעה והבינה למר לבה, הפטירה קצרות: "בעלי הוא מבין גדול באנשים, ועדיין לא קרה שמישהו יערים עליו, ואם הוא אינו רוצה בבעלך לשואב מים, בוודאי הוא יודע מה שעושה".

פורים שנת תרנ"ג בירושלים, קהל גדול של חסידים ואנשי מעשה נדחקים בביתו של ה"תורת חסד" הגאון הצדיק מלובלין זיע"א, כדי לשמוח יחדיו בשמחת היום, כל גדולי התורה מעדת החסידים התכנסו לשם. כוסיות יין נלגמות בזו אחר זו - כמצוות היום, ויין רב נשפך שם כמים בשעה שכל אחד נדחק אל הרב להושיט לו יד ולהתברך ב"לחיים". בין הקהל הגדול נדחק גם ברוך מרדכי שלנו, וגם הוא ניגש אל הרב לברכת "לחיים" ולתימהון כולם פונה אל הרב ואומר: "רבי! היום מלאו שבעים שנה ליום בו נכנסתי לבריתו של אאע"ה". הקהל כולו פורץ בצחוק והשמחה גדולה, אולם הרב כלל אינו שוחק, ואומר: "אם כן הרי מגיע לך כוס יין גדולה" ומיד נמוג לשואב המים ספל יין משובת, ובעל ה"תורת חסד" בעצמו הגיש את הספל לברוך מרדכי, שעל אף גבורתו הידועה לא היה מסוגל לשתותו, אך ברוך מרדכי אינו יודע התחכמויות, וכשהרבי מצווה מוכרחים לשמוע בקולו, וכיון שנכנס היין בקרבו, כבר לא ידע "בין ארור המן לברוך מרדכי", והתחיל להשתולל, קפץ על השולחן ופיזז וכרכר כמטורף. נוכחותו של שואב המים השיכור שלכאורה הפריעה את השמחה הטהורה, שוב לא מצא חן בעיני החסידים, והם ניסו לדחפו ממול עיני הרב.

נכנס יין יצא סוד - רוח קדשו של הגה"ק ה"חתם סופר" זיע"א מסופר על הגגיד רבי ניסן שהיה בצעירותו מתלמידי ה"חתם סופר" זיע"א, שרק לאחר שנים רבות אחר נישואיו, זכה לבן זכר. בבריתו שנערך בפורים נתכבד ה"חתם סופר" להיות המוהל, והיה ניכר בפניו כי הוא שרוי בשמחה עילאית. כאשר גמר את מעשה המילה והגיש לפיו של הנימוץ אצבע טבולה בין כנהוג, התבטא ה"חתם סופר" שלא כדרכו: "נכנס יין - יצא סוד". כל הקהל ידעו כי יש דברים בגו, אך לא היה בהם איש אשר יהיו לשאול את רבם הקדוש לפשר הדברים. שם נאה מענינו של יום קראו לילד - ברוך מרדכי - ענין שהשלים את השמחה הגדולה, למחרת חזרו ההורים לביתם והענין נשכח מהר. אט אט התבגר ברוך מרדכי והיה לבחור ישיבה, כל רבותיו העידו עליו כי ירא שמים מרבים, ולומד בשקידה רבה, אך לדאבון לב כל מכיריו יגע ולא מצא. בכל מבחן יצא הוא הגרוע ביותר מכל חבריו, על אף שקידתו הגדולה היה לקוי בהבנתו ובתפיסתו, והיה שוכח מהרה את תלמודו שקנה ביגיעה רבה ויהי לעם הארץ גדול. באיזה מין קללה קולל בחור זה? היו תמהים עליו חבריו ומגידי השיעור, וברוך מרדכי עצמו, שהבחין בכך לעיתים קרובות, היה מתבטא: "וכי אני הוא האשם בכך, שלא נתברכתי בכישרונות? - ברוך שעשני כרצונו!".

היה זה בצום גדליה, ברד עז ניתן על פני העיר פרשבורג, ורחובות העיר נעשו למקווה מים, ברוך מרדכי הולך לבית הכנסת, והנה הוא מבחין ברב העיר ה"חתם סופר" כשהוא מתבוסס בבוץ ובשולולית מים, ברוך מרדכי אינו מהסס אפילו לרגע, הוא נוטל את רבו על כתפיו ומעבירו לבנין הישיבה. "במה אברכך?" - שואלו ה"חתם סופר" "יברכני רבי, שאנצל מן הגאווה השיב. "כן יהי רצון" - נענה הרב. "אמן" - נענה אחריו הבחור כשדמעה מתנוצצת מעיניו. השנים עוברות במהירות ללא כל שינוי במהותו של ברוך מרדכי, הגיע לגיל שמונה עשרה ועדיין אף שידוך לא הוצע לו, בין ילדי פרשבורג הוא נודע בשם "עם הארץ חסיד", עם הארץ - על כי אינו יודע ללמוד כלל, וחסיד - על כי הוא מתפלל בכוונה ובדמעות שלישי, ועל היותו יושב כל היום ליד הגמרא הפתוחה ומנענע בשפתיו. אותה שנה שנת תר"א, בכלל לא האירה ההצלחה פנים לבחור, בבית החרושת של אביו פרצה שריפה גדולה, אביו יצא נקי מנכסיו, וברוך מרדכי נשאר בעירום ובחוסר כל, מה עושה בחור תמים כמוהו במצב זה? רבו בעל ה"חתם סופר" נתבקש בינתיים לישיבה של מעלה, משום כך נכנס לרב העיר בימים ההם, הגאון בעל ה"כתב סופר" זיע"א, ותינה לפניו את צער, הרב שמע את מרי לבו והציעו לעזוב את הגולה ולעלות לירושלים. "שם קרוב לשער השמים, בוודאי ישופר גורלו, וגם ימצא זיווג הגון לו" - עודדו הרב. ההצעה מצאה חן בעיניו ואכן עלה לירושלים, הוא הגיע בשעת לילה מאוחרת, חשיכה אופפת את בתי העיר, וברוך מרדכי מחפש מקום להניח את רגליו העייפות, והנה הוא מבחין באור הבוקע מאחד הבתים, הוא נוקש על הדלת, ובעל הבית פותח לו בלי לשאול כלל מיהו הדופק.

האורח מתקבל בסבר פנים יפות ובעל הבית שהיה הגה"ק רבי ישעיה ברדקי זיע"א מכניסו בצל קורתו, הוא כיבד אותו בכוס חמין מחיה נפשות, שאלו פרטים קצרים מהיכן הגיע ועל משפחתו, וסידר לו מיטה למנוחה עד לתפילת שחרית. בתחילה נתרגש רבי ישעיה בשמעו את ה"קריאת שמע" שקרא ברוך מרדכי בחרדה ובהתלהבות סמוך למיטתו, אולם למחרת כאשר ישב איתו אל השולחן ל"פת שחרית"

צישל ונמשל

העיקר הם התחוננים מעומק הלב השבור

משל לרועה צאן אחד אשר רעה את צאנו בכר המרעה, וכשהתעייף הניח ראשו על מצע הדשא ונרדם. הכבשים פנו אנה ואנה, עד שמצאו פרצה בגדר ונכנסו אל השדה הסמוכה, שם היה מרעה דשן וטוב, ואכלו בכל פה, אלא שהיו אלה שדותיו של שר העיר, וכאשר ראו עבדיו כבשים זרות רועות בשדותיו, החרימו את הכבשים והניחו אותן בין עדרי השר. כאשר התעורר הרועה משנתו גילה לתדהמתו כי כל הכבשים נעלמו. שאל וחקר ונודע לו את אשר אירע. חשב הרועה בלבו מה לעשות כדי לרצות את השר. סיפרו לו ידידיו כי כבר קרה מקרה כעין זה בעבר, גם אז נכנסו כבשים אל שדות השר, ואכלו מהיבול המשובח, אלא שאז הגיש בעל הכבשים לשר שק סוכר במתנה, והשר סלח לו והשיב לו את הכבשים. שמח הרועה, ואף הוא הודרו והעמיס על שכמו שק סוכר ופנה אל בית השר. כאשר הגיע אל הבית, נודע לו כי השר יצא וישבו רק למחרת, על כן הניח הרועה את שק הסוכר בחדרו של השר, ומשם יצא לדיר ונטל את הכבשים שלו ופנה לדרכו. כאשר חזר השר לביתו ושמע מה קרה, קצף מאד וביקש שיביאו אליו את הרועה. הגיע הרועה ונעמד כשהוא רועד לפני השר. שאל אותו השר בכעס: איך העזת להיכנס אל ביתי ולקחת את הכבשים מתוך העדר? סלח לי אדוני השר – השיב הרועה בגמגום – עשיתי כאשר עשה קודמי, הבאתי שק סוכר ונטלתי את הכבשים. "שוטה שכמותך" צעק השר האם אני וקוק לשק סוכר שלך? העיקר הם הבקשות והתחוננים שביקש קודמך, וכאשר שמעתי את תחונניו, סלחתי לו כי ראיתי שהוא מתחרט באמת ובתמים.

כך הוא הנמשל: אנו שבים בתשובה לפני הקב"ה ומכים על חטא כפי שעשו קודמנו, אולם איך לא נבין כי העיקר הם התחוננים מעומק הלב השבור.

(בשם המגיד מדובנא זיע"א)

אך הנה נושא הרב את עיניו הטהורות לעבר ברוך מרדכי וקורא בקול: "מדוע הנך משתולל זקן? קדושת פורים! דרך ארץ!" הלא טוב יותר כי תפסיק את השתוללותך ותאמר לפני הקהל איזה דברים טובים בהלכה או באגדה! בקהל הושלך הס, עיני כולם הביטו אל הרב ללא נדנוד של עפעף "וכי מה רוצה הרב מברוך מרדכי השיכור?" "באיזה ענין רוצה הרבי שאומר?" נשמע קולו של שואב המים. "סלקו את המחוצף, גם בפורים יש גבול להשתוללות" – נענו כמה קולות מבין הקהל. אך כרגע שוב נשמע קולו של הרב: "אמור בענין דיומא" "עניני פורים – חה... חה... חה... הרי על כך ישנה מסכת שלמה ומגילה שלמה – ומה יש לי עוד להוסיף?" שאל ברוך מרדכי, "ומה אמרת הגמרא במגילה?" שואל שוב רבה של לובלין, וכהרף עין מתחיל ברוך מרדכי לפרש את דברי הגמרא בשטף, דפי גמרא שלימים נפלטים מפיו מבוארים בטוב טעם ודעת, הוא עומד על השולחן, כל הקהל מצטופף כמוכה תימון, איש אינו זו ממקומו, וכולם מקשיבים לפיו המפיק מרגליות דף אחרי דף עם פירוש רש"י ותוספות, קושיות הראשונים ותמיהות האחרונים. הנאספים פוקעים מסבלנותם: אי שמים! האם אנו בחלום או בהקיץ? האם זהו שואב המים ההונגרי או סתם דיבוק או גלגול שנדבק בנשמתו, ורבים עמל עתה להוציאו ולגרשו למנוחתו בעלמא דקשוט?

אך הרב אינו מרפה, הוא מושך את ברוך מרדכי מענין אחד למשנהו, שואלו במסכת שבת – ושואב המים עונה לעומתו בדיוק נמרץ, ושוב שואלו ממסכתות יבמות ובבא מציעא – והוא משיבו בבקיות עצומה בכל חזרי תורה, מפרק הרים ומיישר דרכים. הקהל נדהם למול המגיד ולמול דבריו, ומעיני רבה של לובלין נגרות דמעות. ברוך מרדכי שהיה שתוי עד כדי אבדן חושיו, נפל ארצה אחרי דרשתו בת השעתיים, החסידים הניחוהו מיד ב"עזרת הנשים" של בית המדרש שם ישן מספר שעות, העיר ירושלים נעשתה כמרוקחה, כחץ מקשת פשטה השמועה כי רבי מרדכי הינו גאון אדיר, וכי כל ימיו הולך שולל את העולם כולו שחשבוהו לעם הארץ דאורייתא.

במקצוע ה"מכובד" של שאיבת מים, לא נתנוהו יותר יהודי ירושלים לעסוק, לבו התפלץ והוא חלה את חוליו, התלמידים שנהרו אליו מאותו פורים והלאה, ניסו להקל עליו ולמלא את מחסוריו, אך הוא לא שת לבו על כך. שבעים שנה של עמל וצניעות נעשו בבת אחת לרוח – וכי איך יתנחם? שבעים שנה שמר ברוך מרדכי על סודו בכוחות עילאיים ועתה גילה היין את סודו, שכן אמרו חז"ל "נכנס יין – יצא סוד". ומרן ה"חתם סופר" ראה את כל זאת ברוח קדשו ביום היכנסו בבריתו של אאע"ה, וכבר אז התבטא: נכנס "יין" – (שבעים) יצא "סוד" (שבעים), נכנס היין וגילה את הסוד בן שבעים השנה.

הרבנית מברייסק שמעה גם היא על גילוי סודו של ברוך מרדכי ונענתה: הלא לפני שנים כבר אמרתי שבעלי הגאון הוא מבין גדול באנשים, פעם אחת הביט בפניו וידע מי הוא, ולא היה ברצונו להשתמש בגאון כמותו לשאיבת מים. כאשר נפטר רבי ברוך מרדכי לבית עולמו, סיפרו מקובלי ירושלים אחר מיטתו, כי היה אחד מל"ו הצדיקים שבדורו.

צ'ין אדם לחברו

כל בני ישראל שווים

מסופר על הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א (יומא דהילולא כ"א אדר) ששב פעם לביתו לאחר זמן רב של שהות בגלות בעיירות שונות, שכן זו היתה דרכו בעבודת הקודש. כשעמד הרבי במבוא העיר, שמע שני אנשים אומרים איש לרעהו: "הילד אלעזר חולה מסוכן הוא". "מצבו כבי רע" - נענה השני ונאנח. לרבי אלימלך היה בן בשם אלעזר, וחשב שמדברים הם אודות בנו, ונבהל מאד. התחיל ללכת במהירות רבה לכוון ביתו, כשכולו דאגה וחרדה לילד. תוך כדי הליכה פגש אנשים נוספים מבני עירו, והתברר לו כי אלעזר החולה אינו בנו, כי אם בנו של הבלן המקומי. נחה מעט דעתו של ר' אלימלך, אבל מיד התנוצצו בקרבו רגשות חרטה ובושה. התחיל להתאונן ולנוזף בעצמו: "איזו תועלת צמחה לך מהליכתך לגלות במשך זמן כה רב, אם עדיין קיים אצלך הבדל בין בנך לבין בן של יהודי אחר?" החליט מיד לשוב שנית לגלות.

קידוש השם של רבי יוסף חיים

מסופר על הרה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א (יומא דהילולא י"ט אדר), כי בבואו בשנת תרי"ג לירושלים הלך לכותל המערבי בליווי יהודי אחד, בדרך זרק עליו ערבי בעל חנות תפוז רקוב, החזיר לו ר' חיים ואמר לו באידיש תודה רבה. הערבי לא הבין דבריו והיה סקרן לדעת מה אמר, ובהיות שר'

חיים עדיין לא ידע שפה ערבית, פנה הערבי אל מלווהו שיאמר לו מה אמר הלה? הוא גילה לו כי הוא הודה לך ואמר תודה רבה. התפלא הערבי ושאל, מה לזריקת התפוז על פניו ול"תודה רבה"? השיבו ר' חיים בתרגום מלווהו, אני מודה לך שזרקת בפני תפוז ולא אבן. התבייש הערבי ממעשהו, ומני אז חילק כבוד לרבי חיים בכל פעם שראה אותו עובר ליד פתח חנותו.

לא לפגוע בכבודו של אדם

מסופר: על אחד מתלמידי הרה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך זיע"א (יומא דהילולא כ' אדר) שהזמין אותו לסידור חופה וקידושין. כשהגיע זמן החופה נודע לרבי שלמה זלמן מי יהיו עדי הקידושין, ונסתפק לגבי כשרותו של אחד העדים. התלבט רבי שלמה זלמן מה לעשות, מצד אחד הרי חייבים העדים להיות כשרים על פי גדר ההלכה, ומאידך כבר הזמינו את אותו אדם להיות עד, ואם יטלו ממנו כיבוד זה עלול הדבר לפגוע בכבודו. בשעה זו בא לידי ביטוי ענוותנותו ופקחותו של רבי שלמה זלמן, הוא ניגש אל העד ואמר לו בחיובו הידוע: אני מבקש מכבודו שיהיה מסדר קידושין במקומי, ואילו אני אהיה עד. הלה ניסה לסרב ואמר כי אינו ראוי לאיצטלא זו, אך רש"ז עמד על כך והפציר בו עד שנתרצה.

הילולא דצדקיא

שבת קודש ט"ו אדר

הרה"ק רבי אברהם אבלי אב"ד קאליש ב"ר חיים הלוי (מג"א - תמ"ג)

הרה"ק רבי זאב וואלף מויטומיר (אור המאיר - תק"ס)

הרה"ק רבי יוסף מפיטסבורג ב"ר ישכר בער (תשכ"ו)

יום ראשון ט"ז אדר

הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל ב"ר משה מלעלוב (תרמ"ג)

הרה"ק רבי שמעון סופר אב"ד קראקא ב"ר משה (תרמ"ג)

הרה"ק רבי פינחס מנחם ב"ר אברהם מרדכי ("פני מנחם" מגור - תשנ"ו)

יום שני י"ז אדר

הרה"ק רבי אברהם מפראהביטש ב"ר שלום שכנא (אחיו של הרה"ק מרוזין - תקע"ו)

יום שלישי י"ח אדר

הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר ב"ר פינחס (תר"ל)

יום רביעי י"ט אדר

הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב (צמח דוד - תרל"ד)

הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים מקאטוב (תר"מ)

הרה"ק רבי אברהם מפאריסאב ב"ר יהושע אשר מפאריסאב (תרע"ב)

הרה"ק רבי מאיר חיאל הלוי מאוסטרובצה ב"ר אברהם יצחק (תרפ"ח)

הרה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה זוננפעלד (תרצ"ב)

יום חמישי כ' אדר

הרה"ק רבי יואל ב"ר שמואל (הב"ח - ה"א ת')

הרה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך ב"ר חיים יהודה לייב (תשנ"ה)

יום שישי כ"א אדר

הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק ב"ר אליעזר ליפמן (תקמ"ז)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נגליאל הכהן רביטובין שליט"א
מח"ס "גבאי אודר" רספרס יוסף חרס"ם על המצוות.

השארת ספר פתוח (א')

א) לא ילך אדם לחוץ, ויניח הספר פתוח.

ב) "ח יור"ד סימן רע"ו, סעיף א')

ב) ידוע מחכמי האמת שיש מלאך ושמו ש"ד,

והוא שומר דפין [ר"ת ש"ד] ומשכח תלמודו

של המניח ספר פתוח ויוצא. (ש"ך שו"ע

יור"ד שם, ס"ק א')

ג) יכול לכסות הספר ולצאת. (ב"ח וש"ך שם)

ד) אפילו אם לא מכסה כל הספר, אלא

מקצתו, וזה לשעה קלה, מותר, דלא הוי

בזיון, כיון שיש היכר בזה שמכסה חלק

מהספר, והיותר טוב לסגור הספר לגמרי.

(שו"ת שלמת חיים, סימן שע"ז)

לזכות ה"ה פינחס צבי

בן פייגא מלכה הי"ו

להודות ולהלל ולהמשיך להתפלל

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז